

JASİM

İnsan giderken arkaya bakmamalı, denir.

Jasim'in elleri terlemişti. Yolculuk çantasının sapı ağır ve yabancıydı avucunda; ama içi kan ağlasa da, arkaya bakmadı. İçi kan ağlasa da, onu bekleyenleri düşündü ve kendini umutlu olmaya zorladı.

LISA

2 Ocak

Lisa'nın Maik'e mektubu

N'aber, şaşkın adamım Mucuk-Maik!

Ne tuhaf bir yeni yıla başlama biçimi! Ağlamaktan ölmek için hemen pelüş halıma çöktüm ve sana yazmaya koyuldum. (Pelüş halım sana da bir şeyleri çağırıştırıyor mu?) Mobilyalar henüz yerleşmedi. İstesem yazı masamın başına oturabileceğimi sanma yani. Öyle bir isteğim de yok zaten!

Buraya bugün, öğleden sonra vardık. Babam mobilyaları taşıyan adamlarla birlikte, bizden önce gelmişti; çevrenin nasıl görüldüğünü tahmin edersin artık! Her tarafta mobilyalar var ve tabii hepsi yanlış yerlerde duruyor: Piyano holde (Burada piyano salona uygun hale geldi yeniden, çünkü rengi siyah; annem de salonu baştan aşağı siyah-beyaz istiyor, hem de istisnasız. Hayal edebiliyor musun?!), benim köşe kultu-

ğum Theo'nun odasında, annemin, cam kapılarında tığ işi perdeler olan eskitme mutfak dolabıysa benim odamda. Daha neler neler.

Babam, tüm bu karmaşanın arasında durmuş, mobilyaları taşıyan adamlarla bira içiyor; annemse, şu çaresiz aman-Tanırım-yine-mi-bu-tip-insanlarla-muhatap-oluyor suratını takınmış. Babamın kimle muhatap olduğu umurumda bile değil; ama birlikte iki bira daha içerlerse, adamlar artık gitmeleri gerektiğini öne sürecekler mutlaka; babamsa, bunun sorun olmadığını, yanlış yerde duran şu son birkaç eşyayı da kendi başına halledebileceğini söyleyecek. Babamı tanırım ben.

Theo'nun nereye kaybolduğuna ilişkin en ufak bir fikrim yok; büyük olasılıkla, şu anda müzik sistemini kuruyordur. Son zamanlarda fena halde barok müziğe taktığını fark etmiş miydin? Barok diyorum sana, anla artık! Öyle elektronik falan da değil, basbayağı org, obua ve çembalolu şu antika şeyleri dinliyor. Ağabeyim, yaşamıyla düşüncesiyle böyle biri diyebilirim sana.

Ev, hiç tartışmasız müthiş; burayı ilk kez görmeye geldiğimde anlamıştım bunu zaten. Ama o zaman henüz her tarafta, şu geçen yüzyıldan kalma altın yaldızlı, çiçekli duvar kâğıdı vardı; üstelik eğri yapıştırılmıştı. Şimdi etraf inanılmaz güzel görünüyor. Renk uyumu konusunda annem bir numara, ne de olsa. Hele mobilyalar yerleşsin, burası kesinlikle çok tarz, hatta tarz ötesi bir yer olacak. (Ama daha çok bekleriz! Şu mobilya taşıyanlar hâlâ içiyorlar.) Sana daha önce de söylediğim gibi, yüksek tavanları, kartonpiyerleri ve diğer ayrıntılarıyla es-

ki evlere bayılıyorum. Firma babamı şu koskoca kente atadı ama, hiç değilse bu villayı ayarladıklarına da sevinmeliyiz.

Ah Maik, ben yanında olmayınca, sen de kendini benim kadar berbat hissediyor musun şimdi? Altı ay o kadar da korkunç uzun bir süre sayılmaz tabii, bu konuda haklısın. Sonra da sen geleceksin zaten, yakınlarda bir oda tutacaksın ve kendine bir staj yeri ayarlayacaksın. Anlayacağın, kendi kendime sürekli, "Yalnızca altı ay sonra Maik de burada olacak," diye tekrarlıyorum. Kim ne derse desin, buna tutunmaktan vazgeçmeyeceğim. Çünkü bu kenti, tüm bu yeni insanları ve yeni okulu düşününce –ımdat!– yalnızca bununla avunabiliyorum. Okulu aklıma getirmek bile istemiyorum. Taşınmamızın tek iyi yanı, tatile denk düşmesi.

Sevgili adamım Maik, seni usulcacık okşuyor (anla hani!) ve başından ayak parmaklarına kadar öpücüğe boğuyorum. Her akşam saat onda tüm gücümüzle birbirimizi düşüneneğimize birlikte söz verdiğimizizi unutma!

Seni seviyorum.
Lisa

Not: Hediyeni hemen arabada açtım, tabii. İçinden, sana göstermiş olduğum kolye ucu çıksın diye delice umutlandım... ve gerçekten de oydu! Onu her gün takacağım, yemin ederim. Tüm yolculuk boyunca sımsıkı avucumdaydı.

Bin öpücük daha,
Lisa

4 Ocak Lisa'dan Kathrin'e

Sevgili Trink,

Sana ancak çok acele yazabiliyorum (çünkü odam çöplük gibi görünüyor ve yapmam gereken daha tonlarca saçmasapan şey var): Bu sabah babam, bizim için bir şeyler gelmiş mi diye bakmaya postaneye gitti ve gerçekten de senin, "Yeni evde mutluluklar dilerim!" ve diğer güzelliklerle dolu şirin kartını getirdi. Sevinçten çıldırdım, inan! Evimizin, kartpostalın önyüzündeki döküntü yapıdan farklı, kocaman bahçesi ve devasa ağaçlarıyla gerçek bir eski villa olması (Kirayı babamın firması ödüyor.) büyük şans tabii, ama doğrusu "mutluluklar" kısmı henüz aksıyor.

Yani ev gerçekten de harika, ancak burada ne yapacağımı hiç bilmiyorum??? Öyle büyük bir kentte mutlaka binlerce disko ve kafe, hem yalnızca uyduruk bir *Benetton* mağazası değil, sayısız müthiş giysi dükkânı vardır, demek kolay. Kabul, büyük kentler birçok açıdan daha iyi olabilir, ama ya hiç kimseyi tanıyorsan?

Annem ve Theo, daha bu sabah ilk kavgalarını ettiler bile –aralarının nasıl olduğunu bilirsin. Annem bütün gece boyunca eşya yerleştirmeye devam etti. Bugün de sabahın onunda, hülyalı bakışlarla kocaman yeni salonun kapısında durmuş, bir mobilyadan diğerine göz gezdiriyordu. O sırada Theo'nun

da uyanmış olması ve mutfaktan, kahvaltı niyetine atıştırma-
lık bir şeyleri odasına taşıması tek kelimeyle şanssızlıktı. An-
nem geçmiş deneyimlerden asla ders çıkarmaz. Dolayısıyla
oğluna büyük bir mutlulukla gülümsedi ve, “Gece her şeyi
yerleştirmeyi başardım sonunda! Theo, sen ne diyorsun so-
nuca?” dedi.

Theo henüz feci halde uykuluydu tabii –şöyle karmaka-
rışık saçlı, buruşuk pijamalı falan işte, bilirsin. Ne de olsa da-
ha önce bizde kaldın. (Hey, Trinkı, bir ara beni yine ziyarete
geleceksin, değil mi?)

“Ne?” diye sordu Theo ve esnedi.

“Salon!” dedi annem. “Hoşuna gitti mi diye soruyorum?”

Theo’yu görmeliydin. Önce gözlerini ovuşturup gerindi,
sonra bir kez daha esnedi, ardından çok yavaş bir şekilde an-
nemin yanından geçti, salona girdi ve çevresine bakındı. Tam
anlamıyla ağır çekim hareketlerle.

Sonunda gözlerini anneme dikip başını salladı. “İssız!”
dedi.

Eh, annemin ne kadar bozulduğunu tahmin edersin. Son
haftalarda sürekli yeni salonunun hayalini kurmuştu: Her şey
baştan aşağı siyah-beyaz olmalıydı! Domates kırmızısı müthiş
göz alıcı desenleri olan halı ve ipek yastıklar hariç. Bir de du-
vardaki grafikler. Onlar da siyah-beyaz-kırmızı.

“Bence can sıkıcı olmuş,” dedi Theo.

“Tanrım!” dedi annem. “Bu bir salon... aslında salon da
değil, neredeyse bir sanat eseri!”

Bence, söylediklerinde haklıydı da. Annem bu tip konu-

larda gerçekten olağanüstüdür; hatta gençliğinde bir ara sa-
nat yüksek okuluna bile gitmek istemiş.

Theo, salonu bir kez daha gözden geçirip, bir kez daha
esnedi; “Olabilir!” dedi. “Peki, biri sana sarı çiçekler getirirse,
ne yapacaksın? Yoksa onları masaya yerleştirmeden önce, üst-
lerine kırmızı sprey boya sıkmayı mı planlıyorsun?”

Bunun üzerine ortalık alevlendi tabii. Annemin birden
fena halde tepesi attı; son günlerin stresi düşünülürse, buna
pek de şaşmamak gerek. Theo ise acayip sıkılmış pozlarında,
yavaştan alarak merdivenden yukarı sıvıştı. Annemin bozulan
sinirleriyle uğraşmak zorunda kalan hep ben oluyorum za-
ten. Bir ağabeyin olmadığı için, seni yaratana şükretmelisin
bence.

(Bu arada, Theo’nun savı o kadar da saçma değildi! Bi-
zimkiler, çam ağacından şu eski zamazingoları attıktan sonra,
bu yüzden salona yeni kütüphane rafları alamadılar ya. Çün-
kü, kitap sırtları da rengârenk!.. Aslında, eski raflar için hâlâ
üzülüyorum. Onlar daha ben ufacakken vardı ve sanki hayati-
mizin bir parçası gibiydiler. Ne demek istediğimi anlıyorsun,
değil mi? Annem böyle şeyleri duygusal buluyor tabii; ona
göre, insanın evini döşeme stili, kişiliğiyle birlikte değişmeli-
miş ve babamla ikisi, şu çam ağacı devrelerinden beri, gerçek-
ten de epey değişmişler. Tüm bunları reddedecek değilim, ama
bence yine de yazık olmuş.)

Bak, Trinkı, bu aslında çok kısa bir mektup olacaktı, ama
daha şimdiden dört sayfaya ulaştı. Bana kart göndermen çok
tatlıydı, hepinizi fena halde özleyorum. Thorsten’e ve tüm gru-